

Иван Йончев

Родина

Широк е божи свят – земята неизбежна...
В безгрижна младина къде ли аз не бях?
Далеч, далеч от теб, земя свещена, родна,
къде не скитах аз?... Но никъде подобна
на тебе не видях...

На миналото дните редят се ден след ден...
Аз спомням си – кога дете незлобно бях,
как с връстници другари по твоя Лаг зелен,
разтлал се край водите на Искъра студен
по цели дни играх.

И привечер, когато над девствения Лаг
допява чучулига, унесена във блян,
и вили се загонят по стихналия бряг, –
аз спомням си как мама на бащиния праг
очакваше тя мен.

И ясно в паметта ми, запазени до днес,
очите премалели на татка виждам аз,
кога с игла в ръката под сенчестия брест-
до къщната ограда – изкарваше със чест
и с мъка хляб за нас...

От детството безгрижно, дори до днешен ден,
какви ли не картини пленяват моя взор!
На Рила замечтана ей върха замъглен,
под него езерата, по-хубави от блен, зад тях гори от бор...

Широк е божи свят – земята неизбежна...
В безгрижна младина къде ли аз не бях?
Далеч, далеч от теб, земя свещена, родна,
къде не скитах аз?... Но никъде подобна
на тебе не видях!

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6430>]